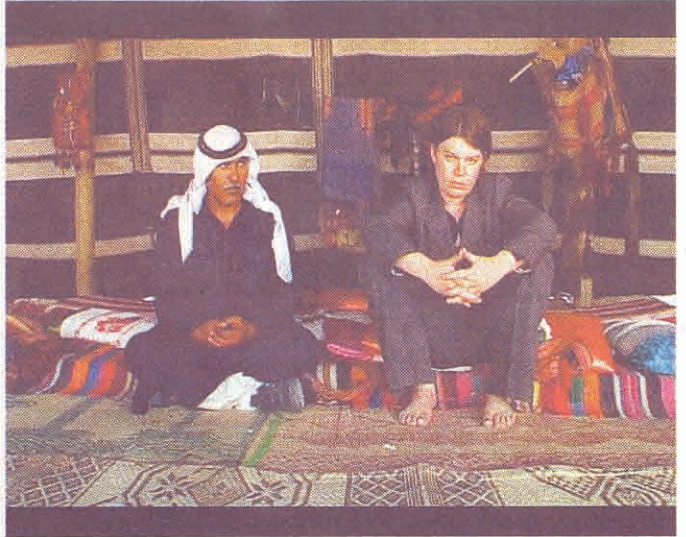

רותי דירקטור

אמנות

"Yedi'ot Acharonot", Israel
Art Review by Ruthie Direktor, July 13th 2007

השלום מתחיל בתוכנו. מתוך 'מכירה'

חבר תביא חבר

עינת עמיר חביאה לעולם האמנות נוכחות נשיח חתרנית ומחטלטלת

מיטב הקלישאה הקולנועית. נשיקה טכנית, מכנית, נטולת רוח, בהמשך אפילו אלימה. בחורה יהודייה בחליפה גברית וגבר בדואי מתנשקים בנחרצות נואשת של אחרותם. מאז הופעתן של אלונה פרידברג ולימור אורנשטיין, גם היא על מסכי הווידאו, כשתי נשים אמניות שהביאו לעולם האמנות נוכחות נשית. חדשה ושונה לחלוטין מכל מה שקדם לה, לא נראתה נוכחות נשית כה חתרנית ומחטלטלת כמו זו של עינת עמיר. בעבודות הקודמות שלה עסקה בזהות המינית, ובמקביל תמיד רחש ברקע היבט פוליטי מתגרה. היא נטפלה להפגנה של נערות דתיות בירושלים, או ניהלה עם עצמה (עם דמותה המוכפלת) ריב אוהבים כואב שהיה מבוסס על טקסטים של פוליטיקאים ישראלים.

הפעם היא מצטלמת באוהל בדואי במרכז ג'ו אלון בנגב, מביאה אל שמורת הטבע של תרבות הברואים, אל לב ליבו של האנסורד הקולוניאלי. היא מרכינה את דמותה על אחרות מיני. היא מרכינה את דמותה על אחרות מיני. היא מרכינה את דמותה על אחרות מיני.

דימוי הכובש של השבוע, זה שאין לעמוד בפניו, הוא זה של עינת עמיר כפי שהיא מופיעה בעבודת הווידאו שלה בגלריה רוזנפלד: לבושה בחליפה גברית, יושבת בשיכול רגליים, יחפה, על שטיחים צבעוניים באוהל בדואי, מאחוריה צעיר בדואי כותש קפה עם עלי במכתש. וכל זה – מבריק, אבסורדי, מגרה את הדמיון – עוד לפני שהיא מתחילה לדבר. כשהיא מתחילה לדבר – בעברית, בטון דקלום – היא פשוט מונגה שמות אמנים (ישראלים) שהיא מכירה: "אני מכירה את אסנת בר אור. פגשתי אותה בהפגנה". ככה זה מתחיל.

האמנים שהיא מכירה – מכירה אותם, מכירה כקיומם, הם מכירות. עינת עמיר היא מכירה של היכרות – צעירים וזקנים, נשים וגברים, חברים וזרים. "The week's most captivating image, the one that is simply irresistible, is that of Einat Amir as she appears in her video at the Rosenfeld Gallery: dressed in a man's suit, sitting cross-legged, barefoot, on colorful rugs in a Bedouin tent, behind her a young Bedouin grinding coffee with a pestle in a mortar. And all of this —brilliant, absurd, arousing the imagination— before she even starts talking"....

רוסו, קורן, קורן, קורן... שמות ("רועי צ'יקי ארד, גסטון צבי איצקוביץ... רקפת וינר עומר"), או אמני וירואו, מה שמוביל אסוציאטיבית לאיזכור של בעל ואישה, או פשוט כאלה שלמדו באותו מחזור, או כאלה שהם באותו חוג חברתי. ומאחר שהרציונל המשתנה והלא עקיב של המיון הזה שקוף ומובן (ומשעשע) רק למי שממילא מכיר את מפת השמות, הרי שהעבודה ממוענת ישירות למעגל המצומצם של עולם האמנות. היא ממפה את הגנאלוגיה פחות או יותר למי שבתוכה. כמה שנים אחרי סיום לימודיה, עינת עמיר מגדירה את השרדה שבו היא פועלת לא כעץ משפחה שמתנוסס לגובה במובן של אבות ומשפיעים, אלא כהסי תעפות לרוחב של חברים וקולגות צעירים. חלקם כל כך בראשית דרכם עד שעצם ציון שמם מהווה מעין כרטיס כניסה אירוני לעולם האמנות, אבל עוד יותר מכך מהווה הכרזה על סוג של מרד צעירים: מעולם, כך נדמה, לא היו כל כך הרבה אמנים צעירים שיודעים ומכירים, שמפלסים את דרכם בשדה האמנות, שמגדירים מחדש את השרדה. הקראת השמות מסתיימת כשעמיר עולה על גמל, מחוץ לאוהל, ונער בדואי מוביל אותה. ברקע מתנגן שיר של אלביס 'You Were Always On My Mind'. כל זה מתרחש על מסך אחד. על מסך צרדי מוקרן מה שעו שוי להתפרש כפרק נוסף בסיפור, אולי סוף אפשרי אחד, קלישאה של סוף הוליוודי: עינת עמיר ובחור בדואי, עטוף כאפייה ועקל, הולכים זה לקראת זה, נפגשים ומתחילים להתנשק בלהט, לשון בלשון. למעשה, מניירות של להט, מניירות של תשוקה. המצלמה סובבת סביבם במעגל על פי

... "Since the appearance of Alona & Limor also on video screens, as two women artists who brought to the Israeli art world a new feminine presence altogether different from anything that came before it, no feminine presence has emerged that is as subversive and staggering as is Einat Amir's. In her previous works, she addressed her sexual identity, with a playful political dimension always buzzing in the background. She harassed a religious girls' demonstration in Jerusalem, or conducted a painful lovers' quarrel with herself (with her doubled image) that was based on texts by Israeli politicians.

This time, she is videotaped in a Bedouin tent in the Joe Alon Center in the Negev, bringing to the natural reserve of Bedouin culture—the heart of colonialist absurdity—the most central core of the center's art. If Amir's character contains threatening characteristics of sexual otherness, the domesticated Bedouin man's character represents sexual, cultural, ethnic, and political otherness. "...

עינת עמיר, 'מכירה', גלריה רוזנפלד בתל אביב